

Вдушата на народа, в скрижалите на българския дух, в паметта на кръвта българска, пламти жаравата на деня Третимарт.

Той е ден на славата и подвига, на честта и достойнството, на благородството и самопожертвувателността. Ден на пролятата кръв за братата от братабезкористна, топла и чиста.

Третимарт е ден на живите и мъртвите българии руси. На живите, защото имат великата длъжност да пренесат през живожарицата на годините огъня на най-неизтребимото българско чувство: освен България, и наравно с нея, да общат честно и открито с братска Русия.

Той е ден и на мъртвите, защото техният подвиг е на зина на стройка във фундамента на животани, която увенчава като гранитен венец един връх на славата и безсмъртието под православните небеса на Русия и България.

За този ден от София до Москва, от Шипка до Сахалин са биели камбаните на признателността и истината. И техният праведен звън под небето на България, е смразя-

ДЕН НА СЛАВАТА И ПОДВИГА

„Нико няма малобовпо-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели“
Иоан, XV глава, XIII стих

влезитена жалките солисти и хористина лъжата и омразата, нанищтите духом, на подлиците и наемниците.

Този камбанен звън бил противотровата за всяка омерзена от техния грях българска душа и е основание на вратата в неумиращата наша надежда за пребъдване. Той е непоколебимата увереност, че реката на историята, която безспирнотече и сякаш завинаги отделя българите от руси, остава безсилна и слаба, за да скъса хилядолетния мост между бреговете на духовността и братството. И никакви вихрушки и велици от внезапни зими, цивилизационни избори и алианси, не могат да затрупат пътя на сърцата ни към другия бряг. Защото подвигът не може да бъде погребан и забравен. Подобно на шпеничено зърно в земята, той не умира, а ражда нови плодове. Времето само усилва неговия глас и той се слива с гласа на братата, чезнещ в калта

инищета на нана трапения му чужд живот. И ехото на това братство на надеждата ражда нова надежда! И през горестния поплак на отца Паисийя: „Ти, българин, знай своя род и език!“; през Шипченските усойи и Шейновските снегове, се слива сехото от новасмразяващо „ура“ на опълченци и гренадери, от което небеса та просветват и се ражда свободата. И пролятата кръв, страшната червена валуга на историята, на паметта и болката, неизтлява, защото е призвана да съхрани неумиращия български извор на надеждата. И да освети вярната посока за пътя на цял един народ, в който истината за неговото минало е не за обиколимо основание за собственото му бъдеще.

И никакви аплатенарусофобия, и никакви дирижирани оркестри и хорове на лъжата и омразата и техните жалки солисти не са състояние да обезсмислят и да обезценят общия път през историята на българии руси.

Съвременните конквистадори, на дяна лимаскина ангели, знаят това. Сусукани, с лъстивислова и сърца, безчувствени като мелнични камъни, тебързат да вложат отровата на неблагодарността в горчивия хляб на българското настояще и бъдеще. Подрапидните зъбина чудовищни дървояди днес стени тиконостасии и по-стасина на цяла една православна цивилизация. Подстриетата на научни рендета и секири падат в талаша събития и факти, завети и предания, фрески и приписки, скрижали и сваяст. Но като омълнено дърво, като ориентиран топографската карта на небеса, надхребетана времето се въздига светлият духовен път на два кирилски народа, на два братски неразделни народа с душката от московски камбани и сърцата като каменната твърд на Балкана.

Те имат своя Третимарт, една неразрушима крепост на кръвта, паметта и подвига, ден, роденот съпричастие то и саможертвата, от християнското братско великодушие и високите воински чувства на дълг, доблест и мъжество на храбрите синове на Русия и

България.

Натози ден гласи свияват певците, гърмят трелите на музикантите, поетите декламат балади и пишат молитви за мъртви и живи, за упокой и слава!

И под православните небеса, с размахана ангелски крила, божествената литургия въздига паметта на вековете. Благословът на благодарността като дъгандреката на историята-прехвърля мост между минали и настоящи поколения на българии руси, на руси и българи.

Нико и не е състояние дани от не меденят Третимарт! Като несменна стража над него бдят и Шипка, и Шейново, и Глебен, и Стара Загора. Ехти страшният вик на децата бурливи на България от Сливница до Одрин, от Булаир до Дойран, от Чаталджа до Каймакчалан и Завояна Черна. И на него се уповава България в своя път към бъдещето. Тя ражда и възражда този ден и в живота на цял един народ като православна камбана гърми родилният вик на свободата: „Братцы, Бог нами! Вперёд!“

Минчо МИНЧЕВ

Румен ВОДЕНИЧАРОВ

Освободителната Руско-турска война (1877-1878г.) бесследствие от световния протест срещу ужасите и погромите в десетки български селища след потушаване на Априлското въстание, Десетата война между Руската и Османската империи имаше и своята стратегическа цел - Проливите (Босфора и Дарданелите). Но по това време геополитически плановена Русия съвпадна с мечтата на българския народ да възстанови своята държава. Затова свята мечта бяха проливали кръвта си хайдутите, четниците, възрожденци, революционери и накрая 10 000 опълченци.

До като предварителният Санстефански договор, изготвен от граф Николай Игнатиев, изключен на 19 февруари (по нов стил на 3-ти март) 1878г., е голямата надежда за национално обединение, то подписаният на 13 юли същата година Берлински договор (вот съществена българите) от голямата европейска сила, е явна несправедливост.

Оттогава са кралят на датата 3-ти март се отбелязва като празник на прилив и отлив. „Има повече от 10 години, откогато този празник, макаръи да стои в календаря сена мир и един вид немилост пред българските управници“ - пише в к., „Препореч“ на 21 февруарий 1899г., „След съвсвие то на отношенията с Русия, се почна на нас преследването навсичко, което би могло да напомня за нея“.

Още не изминали 10 години от Освободителната война, русофобите започват да тръбят, че „Временният Сан Стефански договор не може да се счита за начало на съвременна България“. Причината, според тях, е фактът, че „това е договор за безсрочна окупация от страна на Русият. е. опит османското върховенство (неробство, б.а.) да бъде дема не нос русковладичество“. Друго не щобил Берлинският договор, съгласно чл. 22, на който руската окупация сена малко вала от 2 години на 9 месеца. И тъй като разкъсването на българските земи на б частно българските земи на Русия и Великобритания, то вина на Освободителката била безспорна.

И днес, в синхрон със санкциите към РФ, българските русофобие не закъсняха за пореден път да надигнат глава. След президента Плевнелиев бившият зам.-министър председател Валери Симеонов, те хен говорител стана евродепутат

„ВОДЕНИ ОТ МИЛОСЪРДИЕТО И ПОДПРЕНИ НА ПРАВДАТА“

• Документални свидетелства за чувствата на българския народ към Русия и нейната освободителна мисия

тът на ГЕРБ бай Ганьо Йорданов (определението за Ал. Йорданов е на нашия сънародник Божидар Чеков от Франция). Получавайки прозрение, „Евройорданов“ не отдавна заяви: „Нашите освободители са сипахамного държави... Датата

даванай-блескавите доказателства за признателността си към ония, които са виновни за радостта му в такива случаи и за чувствата, които той всекога хранил към Русия - великата покровителница на защитниците на Славянството.“

гата група опълченци. Поздрависъщо и техи дълго гледа. Трудно беше се качва откъс не погледаси отгъмилата гледка на старите негови другари, ветерани на освобождението на България. Силно развълуванъ, той събавни крачки се оттегли

Подписването на Санстефанския мирен договор. Отляво надясно: княз А. Церетелев, Садулахбей, Сафветпаша, граф Н. Игнатиев, А. Нелидов. Сп. The Grafikot 23 март 1878г.

3-ти март не обединява, а разделя българския народ в сепо вече се превръща в празник на жупоклонниците у нас. „След подобни изявления на български политизи, опровергаването на предсказанията на Достоевски (1878г.) за неблагородност на доскоростните поданици на Султана, стават всепо-трудни. България, в лицето на днешните нивласти маци, за окончателно ролята на „лъжливето овчарче“ заставайки, в двестовни войни следедна Студена война, на страната на душманите на Русия.

За части българите са имали други по-признателни вдачи.

От 1888г. 3-март започва да се празнува като Ден на Освобождението на България от османското владичество. Ето как органът на народната партия „Мир“ описва празнуването на 20-годишнината от Освобождението: „19 февруарий. Градовете в цялото Княжество събили богато декорирани, на всекъд състана лимолени, на които са присъствували всички граждани безъразлика на полъ и убеждения... Дникато 19-й Февруарий саредживисторията българския народ чрез тържественото им празнуване,

Към 30-годишнината от Санстефанския договор русофобите сякаш са охломали. Година преди нея в София се открива паметникът „Цар Освободител“. На тържеството пристигаси нъг на Царя Освободител - великият княз Владимир със семейството си. В-к., „Мирь“, от 1 септември 1907г., описва така събитието: „От гарата до двореца великия княз биде живоакламира нас свая на шапките викове, „Ура“... Всичко живущестолницата бе излезло да засвидетелствува своето чувство на дълбока признателност пред синът на оня царъ свелика славянска душа, който извърши велик подвигъ, незаписанъ досега в историята на никой владетелъ на земното кълбо.“

За откриването на паметника пристига легендарният ген. Столетов. „В 1 часа започнаха да пристигат файтоните с руските генерали. Още съслизането си генералъ Столетовъ, подпиратъ сена тояга, се отпавикъм любимите си опълченци, облечени в своята униформа на редени войнишки тушки врьце. Спресе, изгледа ги продължително и следъ това ги поздрави. Опълченците отговориха дружно на поздрава му. Постоя оцемалко, разговорисе сънекои от техи се отправи към дру-

отиде при своите другари.“ Великото дело на освобождението на българския народ е делото на самопожертвуванието на християнското великодушие, на което са способни са мовеликити сърца... пише в к., „Мир“. Българският народ, по силата на своето политическо състояние, имаше нужда от чувства и помощ да възродисвоите естествени нравствени сили, да повдигне своето дух... Истина, мнозина народни сино в сеопитаха да поведат народаси към един свободен живот, да развият неговите изтощени сили и енергия, посредством която да достигнатъ до заветната си мечта - освобождението на България. Обаче всички техни усилия пропаднаха...“

Ужасите, зверствата и убийствата над българите по виднаха буря по цела Европа. Филантропи, учени и политизи казаха своето възмущение, но нигде не повдигнаха мисълъ за една реална помощ. Правителствата на християнска Европа не сториха нищо за да облекчатъ участъта на страждующите се, а се задоволиха съ една анкетанавсички турски зверства. Аланета ка постъпи Русия. Покъртена от ужасите, нейната велика душа заговори чрезъ сълзите на великия царъ

баша: „Аз обичам мира и желая да се върши всичко смиролюбие... Но ако не, тогава и ще призове мана на помощъ Бога, ще тръгнемъ напредъ и ще изпълним дължността си.“ Тези знаменателни думи, изказани от царя на българската депутация, бяха началото на нашето освобождение.

И днес свободна България съгълно съзнава своето дълго дава своите даръи и изразъ на признателност, като въздига все народен веченъ споменъ в единъ паметникъ за Царя-освободителя. Съ него неразривните връзки, които свързватъ българския народъ с неговите освободители добиватъ още единъ изразъ на искрена признателност, която българина свързва съ култанавеликия царъ - освободителъ за да изрази по-добре не само своето патриотично чувство, но и да даде идеаленъ образъ на тия сили, които водятъ към висшето му назначение“.

Кулминация на празнуването на 3-ти март преди войните за национално обединение е 30-годишнината от освобождението на България. Общонародното честване се подготвя от специаленъ цялостакomiteт. Комисията наговарена от Комитета по отпразнуването подготвя луксозно изработен адрес, който е върчен на руския цар (Николай II, б.а.). Между другото, в него се казва: „Млада България, на която великохуманната душа на славния Вагъ дедо Царъ-Освободител, съ саробските вериги подарилъ божественасвобода, от която днес тая сладко сена слаждава, щечествува на знаменитата дата 19-й февруарийт. г. тридесетогодишнината от своето освобождение - Санъ Стефанска България.

Великия Царъ-Освободител, воденъ от милосърдието, подпренъ на правдата, извършил най-великото дело в световната история, даденай-великото и неизмеримо благо на българския народъ - свободата.“ (в-к „Дневник“, 10 февруарий 1908 г.)

Всички вестници отбелязват блестящия начин по който е отпразнувана 30-годишнината на 3 март (19 февруари). Ето как пише органа на Демократическата партия „Препореч“: „Тихо предпролетно утро. Катоникога деня чудесенъ. Столицата осъмна въ празниченъ видъ. Многобройни триколюрнизмена на красяха улиците по целото имъ про-

ЮЛИЯ ВРЕВСКА - РОЗАТА НА РУСИЯ,

Проф. д. пс. н. инж. Илия ПЕЕВ

Илия Стефанов,
Магистър по история

ОТКЪСНАТА ЗА БЪЛГАРИЯ

Военните милосърдни сестри се появяват за пръв път в Кримската война (1853-1856), известна в историята си още като Източната война – Кръстоносен поход срещу Русия. След това феноменът фронтно милосърдие, серазвивавъ в всички следващи войни: Руско-Турската, Руско-Японската, Първата световна война, Втората световна война, във войните през втората половина на XX век и първите десетилетия на XXI век.

Военните милосърдни сестри облекчават страданията на ранените и утешават умиращите, а за откъснатите от родния дом хора, гинещина фронта, течестосе явяват и последните, които им напомнят за близките, които никога повече няма да видят.

Имачовешки качества, които през всичките времена предизвикват възхищение, благодарности и признателност – милосърдие, доброта, състрадание, емпатия. Най-прецизно, правдиво, пълно, достоверно и особено ярко човек разкрива своята същност в сложни жизнено условия и ситуации: в ход на войните, стихийните бедствия, болестите и епидемиите, социалните катаклизми и политическите катаклизми. В историята им много примери за човешка саможертва изавсеот-

Баронеса Юлия Петровна Вревска (25.01.1838-24.01.1878)

дай на помощ на своите събратя, в това число и оказване помощна съвсем непознатих хора. Именно такива гранични условия, човек показва своята истинска същност и истинската си природа. Кримската война (1853-1856)

създава своите героини, в това число и военните милосърдни сестри, редовите войнички и матроси, обикновените хора.

От нашия живот не е питане, колко ще споделим, че един от първите символи на алтруизма, му-

манността и жертвоготовността, които всеки гост на града-герой Севастопол се запознава още при първото си посещение, то ва са подвизите на милосърдната сестра Даша Севастополска и матрос Петър Маркович Кошка.

В историята на отбраната на Севастопол името на Даша Севастополска (Дария Лаврентиева Михайлова), легендата на Кримската война, стои редом с прославените имена на адмиралите В. Корнилов, П. Нахимов, В. Истомино, великият хирург Н. Пирогов, героя-матрос П. Кошка.

Историята е съхранила за поколенията онова велико човешко любие, което първата в света военна милосърдна сестра Даша Севастополска утешавала ранените и умиращите защитници на града-герой Севастопол: - Потърпило безен! Всичко ще бъде добре, миличък!

Тези паметни думи влизат в лексикона на всички военни милосърдни сестри от онези времена до днес.

Военните милосърдни сестри от онези далечни времена са девичий довици благороден произход, аристократки, както по произход, така и по образование и възпитание, подухичовечност.

Сред тези благороднидами, които по думите на Николай

Иванович Пирогов, „безропотно понасят всички трудности и опасности, безкористно жертвайки се бесисгеройство, което прави чест на всеки войник“, се откроява името на баронеса Юлия Петровна Вревска (25.01.1838-24.01.1878), милосърдна сестра, доброволка, в състав на медицинската служба на Руската армия по време на Руско-Турската Освободителна война 1877/1878 г. От Действащата армия баронеса Вревска е преместена на 48-ма военна болница в Бяла, където заедно с приятелката си Мария Неелова, спасява живота на стотици ранени войници. В Бяла пет милосърдни сестри се грижат за 400 ранени войници.

Темата за участието на баронеса Юлия Вревска в Руско-турската война 1877-1878 г. е била обект на вниманието на много автори у нас и в Русия. Нашият интерес към тази тема е назад във времето. В периода 1967-1987 г. между Пазарджик и окръги Ставрополския край са установени разностранни икономически и културни връзки, и контакти. В края на този период се подготви издаване исторически сборник на български и руски език.

На стр. 4

тежение. Още от 7 часа ул. Печнаха да се пълнят с народ, празнично облечени със не-притворна веселост гъналище. В 8 часа по площада около църквата „Св. Крал“ (булевард „Дондуков“, ул. „Търговска“ и др., бяха вече буквално нагъпани от народ. В църквата, „Св. Крал“ се отслужимолieben, следкойтомногобройния народ се раздвижи. На челонашествието бяха наредени венците, наброй 78. Учениците и ученичките от отделенията носеха български и руски знамена, а ученичките от гимназиите – китки цветя.

Шествието се спреша при паметника, около който привържоржено „ура“ се наредиха по определения от Комитета ред. В 10 часа почна мольбенът. Последният жаречко професор Цонев. В речта си той изтъкна заслугите на братския руски народ и Царя-Освободителя за освободението на България. След полага на венците шествието на чело смузиката и сънепрестанно „ура“ потегли за паметника на Васил Левски. Той подобно на паметника на Царя Освободителя „беобиспанстве-

„ВОДЕНИ ОТ МИЛОСЪРДИЕТО И ПОДПРЕНИ НА ПРАВДАТА“

тя. От тук шествието се от-правикъм руското агентство. Музиката свирише, „Боже Царя храни“, а народът гънепрестанно цепеше въздуха със взоржените си „ура“. Членове на Комитета бяха поканени въ агентства, където им били поднесено по чаша шампанско. След това множество отосеправизад двореца. Пред двореца знамената се поклониха имножеството се спре. На един от прозорците се показа Престола наследника княз Борис. Той бе посрещнат от мъщи, „ура“. На това той отговори: „Да живее България!“ „Нови огушителни „ура“ Музиката свири, „Шуми Марица“.

Следобед свириха военни музика пред паметника на Царя Освободителя в Градската градина. Вечерта във Военния клуб

се даде банкет на огулченците, апо-късно се даде тържествено представление в Народния театър.“

Б.р. Драгичителна в-к „Нова Зора“, благодарени на труда и старанието на акад. Иван Юхновски и на издателство „Захари Стоянов“ днес разполагаме със сборника „Трети март – празникът от Освобождението“, в който са събрани всички публикации за този ден по страниците на 20 български вестника в периода 1885-1944 г. Този безценен сборник от документи показва нагледно, че според всички български партии, политици, генерали и религиозни дейци (Константин Величков, Иван Гешов, Александър Стамболийски, Андрей Ляпчев, Алексан-

дър Цанков, ген. Луков, Богдан Филев), без разлика от политическите им убеждения, именно датата 3-ти март 1878 г. на подписването на предварителния Санстефански договор, е точната дата, „от която започва реално най-величествената трансформация в живота на българския народ от пет вековно иго към свобода и независимост“.

Като ви поздравявам еснационалния празник Третимарт, от името на редакцията и Редакционния съвет на в-к „Нова Зора“, искаме да ви уверим, че ще продължим публикуването на материалите за това как празнуван Денят на Освобождението Царство България. Те, според нас, се явяват най-неопровержимото доказателство за съществуването на непреходни

истини. Тевдъхвата нази увереностна „Нова Зора“, а и на всеки чист българин, че пре-написването на историята, с което са се захванали соросиди и русофоби, изтъквайки като аргумент ценностите от преди 9.09.1944 г., е груба фалшификация на историческата правда. И пред тази дата, а и след нея, както и днес, чувствата на българския народ към освободителката Русия, са неизменни. Това са чувства за духовно, цивилизационно и кръвно братство, които никакъв „нов цивилизационен избор“ не е в състояние да замени. Колкото до отрицателите на Санстефанския договор, бихме отпразвили единствен реплика на Паниковскиот „Два наисеттестоло“: „Жалки ни щожни хора!“.

ЮЛИЯ ВРЕВСКА - РОЗАТА НА РУСИЯ,

От стр. 3

Внегубезастъпенаи темата за Юлия Вревска. Засъжаление, поради известни причини, сборникът не излезе, но ръкописите и копията на документите са запазени в Държавен архив – Пазарджик.

Настоящата статия е опит да се погледне към същността на войната от 1877-1878 г. през живота и саможертвата на Юлия Вревска – образована и интелигентна жена от висшето общество, една от многото участници от тила на руската армия, допринесла за успешния победен завършек на войната, наречена Освободителна. Отговоритена въпроса: „тръгват, бият се, защо“ – и преди, и сега, поради различни причини, е бил нееднозначен, понякога дори несъобразен с историческите факти.

Още в ход на войната, Ф. М. Достоевски, един от авторите гитена Русия, който страстно и усърдно въздейства на общественото мнение за обявяване войната на Турция, целосно освобождаване на Балканските славяни, има своите тъжни прозрения.

В „Дневник на писателя“ той пише, че веднага след Освобождението, Русия ще срещне неблагодарност и клевети. „Тедълго, о, твърде дълго, няма да повярват в безкористността на Русия. Теще търсят Англия и Германия да гиبرانят от Русия. Ще изтъкват като политическа, апо-късно и като научна истина, че ако през тия 100 години, не бия има ло освободителката Русия, те от давна биха се освободили от турците, било благодарени на собствената си доблест, било с помощта на Европа. Нещо повече, ще говорят споголямо уважение за турците, отколкото за Русия. Ще се умилкват на европейските държави, ще клеветят Русия, ще бълват хули и клевети против нея. Естествено, в миг няма как да се сериозно опасност, те непременно ще се обърнат за помощ към Русия.“

Разбирасе, когато разсъждава по тази тема, Ф. Достоевски не твърди, че това ще бъде делото и позицията на народите като цяло.

Частототговоритена въпроса за целта и същността на войната могат да се търсят в житието на Юлия Вревска. Моралният човешки подвиг на тази жена, е трудно оспорим.

Обясненията за него обаче са различни, с нюанси и полутонове.

Ето мнение от преди 50 години: „Приобслужваната болница заблява от петнист тиф след 15-дневното жестоко страдание и изпада безсъзнание, изоставена от всички, без всякакви грижи, далеч от близки и Родина, умира.“

Друго мнение, 50 години по-късно: „Личността ѝ обвеяна в тайнственост. Никой от биографите ѝ не е разгадал нейната душа – когөөе обичала, как военена виждала. Можем само да допускате, че идването ѝ в България не е само вътрешен подтик на жертвоготовност, а бягство на чувствителната, мечтателна и интелигентна Вревска от празния светски живот. Бавното самоубийство, на което я обрича работата на милосърдна сестра, ясно говори, че тя принаккви обстоятелства, нежелана

ела да се върне към предишния начин на живот. Но това не е достатъчно условие за нейния героизъм във войната, която кръвопролитията биха разгътели и разсъдък на много мъже. Колко ли силна трябва да бъде делото, да бъде близкия, за да победи егото.“

Ето и разсъждение на руски автор: „Ю. П. Вревска сама отхвърлено се е грижила за ранените и болните, в т. ч. и в заразените бараки; епидемии от тиф, дизентерия, малария косят войниците

Военните милосърдни сестри Мария Неелова и Баронеса Юлия Вревска остават завинаги в България

по-малко от оръжието на противника... Както и много други сестри, Ю. Вревска сезаразява от петнист тиф, бори се повече от две седмици с болестта, но не може да победи. Ю. Вревска умира на 37-годишна възраст.“

Участието на жените във военни действия, било то и в тила, като медицински сестри, е неприятели и не разбираемо през втората половина на 19 век, макар да има прецедент в Кримската война – 1853-1856 г. Участието във войната и смъртта на личност като Юлия Вревска, е обръквашо и от днешна гледна точка. В Руско-турската война 1877-1878 г., участието на милосърдни сестри е по-масово и предварително подготвено.

Червеният кръст, Георгиевското и Покровското сестрински дружества организират курсове за подготовка. На фронта са изпратени 2300 сестри, заявленията за участие са над 3000.

Този факт сам по себе си е показателен и мако сено отношение към оцелелите за целта и същността на войната през 1877-1878 г. Известно е, че медицинците дават над 500 жертви във войната. На Докторския паметник в София са изписани 530 имена.

Юлия Петровна Варпаховска е родена на 29 декември 1841 г. в гр. Старица, Тверска губерния. Баща ѝ, ген. Пьотр Евдокимович Варпаховски е

местен различен гарнизон. Въпреки тези обстоятелства, Ю. Петровна получава добро образование. Възпитавана е като аристократка. Учи в Императорския девически лицей. Била е на 10 години, когато се установяват в гр. Ставропол. Градът е създаден като крепост през 1777 г.

Самото име означава град на Кръста. Намира се в подножието на Северен Кавказ. Кавказ е единотнай-сложни телонационален състав район в света с над 50 етноси и народности. (Преди разпадането на СССР, живеят в 4 съюзни, 11 автономни републики и области. Могат да се отнесат в 4 езикови семейства: северо-кавказко, картвелско, индо-европейско, алтайско. Към първото спадат: адигейци, кабардинци, черкези, абхазци, абадини, чеченци, ингуши, бацбийци, кистани.

Тук има и примеси от българи.

След преместването на българите от държавата на Кубрат, една част се установяват в района на днешния Кисловодски смесват по-късно с алани и кумани. Някъде към 14 век се оформят народностите карачаевци и балкарци.)

Една малка част от планинското население от Северен Кавказ са мохамедани. През целия 19 век, Кавказът нове основен терен за сблъсък между Русия и Турция. Русия продължава да изтласква Турция.

Практиката на турските султани в този район е да подстрекават и използват местното население за натиск срещу Русия. От своя страна, за голяма част от планинските жители, плячката е основен поминък.

Вземат пари, стоки, имущество, пленници, които продават в Турция. Местни бегове, князе, молли имат свои икономически интереси и се съюзават с турците. Мощен фактор е религията, която е обща.

Поради тези основни причини, сблъсъците и сраженията на руски войски и стурски войски, както и отряди на планинците, са чести.

Годините преди 1850 г. в този край действат и героите от войната през 1812 г.: ген. Ермолов, ген. Веляминов, ген. Раевски.

Тук служи и загива на дуел Михаил Лермонтов. След заточението, тук са изпратени на служба някои от декабристите. Споменатите офицери са интелигентни, имат разкрепостени разбирания и идеи. Те избягват излишната конфронтация, разширяват икономическите връзки, привличат на служба местни хора, в т. ч. и като офицери.

Въпреки това, напрежението се засилва, след 1850 г. набезите зачестяват. В този период започва по-масово преселение на черкези, чеченци към Турция, а някои стигат и до българските земи. Единото офицерите, който воюва в този район, е ген. барон Иполит Ал. Вревски. Той идва в Ставропол през 1838 г. завършил Военно училище, Генерал-щабна академия, владее чужди езици, според някои е единотнай-интелигентните хора по това време. В Ставропол се запознава с Юлия Петровна и през 1857 г. двамата сключват брак. Една година след това, в края на август

(стар стил), ген. Вревски е тежко ранен в сражение край аула Китური малко по-късно умира, някои твърдят – връцете на съпругата си.

Всичките зина ситени, драматични събития, военната обстановка около Ставропол, разкази заминали и настоящи сражения, занабезитена планинците, жертвите, смъртта на съпругата, със сигурност са оставили трайни следива в паметта и душата на мирна Юлия Вревска, и може да са част от обясненията за характера и постъпките ѝ по-нататък.

Юлия Вревска напуска Ставропол с майка си и по-малката сестра и заминава за Петербург. Поема грижите за децата от първия брак на ген. Вревски. Те учат в добри училища. Получават наследство от баща си.

Интересна подробност, че получават нар. Батапашинско именоване в Ставрополието. През 1790 г. около 30 хил. турска войска начело с Батапаша, е разгромена на десния бряг на Кубан. Пашата е пленен. От тази битка идва наименованието на тези земи. През 1803 г. там е основана Батапашинска казашка станица.

Юлия Вревска е приета в Императорския двор като придворна дама на императрицата. Придружава я при пътуванията в Италия, Египет, Палестина. Младата жена става част от висшето общество. Правилно печаление си телект и възпитание, с изящество и красота.

През 1873 г. се запознава с И. С. Тургенев и става близки приятели. В другарския кръг са и личностикато: писателят Д. В. Григорович, художниците В. Верещагин, И. К. Айвазовски и др.

Писателят граф В. А. Сологуб забелязал в нея едно от редките и стойности човешки качества: тя никога не казвала лоши неща за другите!

Винаги във всеки човек се стареала да види доброто и хубавото. Заедно с другите качества на характера, тази нейна същност на черта е продължениена обясненията за саможертвата.

След Априлското въстание през 1876 г. единотнай-значимите и стойности личности в Русия вдигат глас за защита на българите. Общественото мнение се променя и оказванатиск върху правителството за защита на българите, за обявяване войната на Турция. И. Аксаков в писмо до М. Черняев отбелязва, че получавал стотици писма в подкрепа на българите.

Вобширната Ставрополска губерния в края на тота на 1876 г. са събрани пари, храни, пожертвования в помощ на Балканските славяни. Формирана е една доброволческа отня от терски кубански казаци – 91 човека, от тях 29 Георгиевски кавалери.

Прибрани на станени са българи, прокудени от турците. И двалиот към Сухуми през Тифлис (Тбилиси).

На 24 априле обявена войната. Настроенията в големите градове на Русия симпатизират на българите.

Вагентурна запискана Шотделение на Императорската канцелария „относно настроенията на населението в Москва“ е отбелязано: „обявеният Манифест за война е поспрепнат голяму-

ОТКЪСНАТА ЗА БЪЛГАРИЯ

сиазъм. Народът прегълти кръвта, слушаше манифестацията с чувство. В Кремъл малко голямост и потворение. Пространството около Успенския събор е било прегълтено... Понастроенията на жителите на Москва може да се каже, че обявената война на Турция съответства на общото желание, има одобрението на всички слоеве от населението.”.

През пролетта на 1877 г., Ю. Вревска завършва курсами в милосърдни сестри, организиран от Червения кръст. Продава свои земи и със собствени средства подготвя отряд от 22 сестри. За това става дума в писмо на И. Тургенев от 12 (25) май 1877 г.: “...Моето най-искрено чувство е, че Висъпровожда във Вашето трудно пътуване. Желая Ви от цялата си душа, героството, ское-тост еснагърили, данесе окаже не по-силно издревото Видане серазстрои... Аз доринемога да си представя как така – 22 жени?”

К. П. Обадовски, който се среща с Ю. Вревска през лятото на 1877 г., си спомня: “Тургенев пристигна заедно с една дама, дрехите на милосърдна сестра. Чертите на лицето й, необикновено симпатични, чисторуски, някак си хармонично облекчават. Това беше баронеса Вревска. Тогава започна войната за освобождение на България и баронесата бързаше към театър, ранените действия, за да работи там като милосърдна сестра. Нейното себеотрицание пригледане на ранените и болните и страшната смърт от тиф, без всякаква помощ, сред безлюдната степ, само годобре известни, за да пишазатя. Тези дела причисляват към она я група руски жени – героини, които дадоха живот си за благоденствие на близкия... Вечерта преди заминаването, когато видях, тя изглеждаше много възбудена и разбира се, не предчувстваше, че заминавайки за България, нещесе върне в родината си.”

Юлия Вревска отначало работи в тилова болница между Унгений и Кишинев, след това в болница в гр. Яш. Работата е тежка, продължителна, изморителна.

Военните действия се разширяват и ранените се увеличават. Започват епидемии.

Ю. Вревска е имала право и възможност да вземе отпусък от 2 месеца, но се отказва. По събствено желание се включва в предния отряд на медицинците, прехвърля се през переправата на Дунави стъпва на българска земя.

Ведно от писмата си до И. Тургенев от 27 ноември, тя описва накратко прехвърлянето: “...Ношувах в българско село. Намери се за мен стая за спане.

Двама войника мезаведоха на българска сяданка, където де войки и ергени белеха царевича. Повечето от тях са много красиви. Приехаме добре, нахранихаме бобсчупки, царевича, вином и предоставиха половината стая за спане, в другата половина легнаха зайката и децата.”

Милосърдната сестра Ю. Вревска започва работа в болница № 48 край гр. Бяла.

Тя описва това място като природно красиво. Дава образ на представя за къщата на Иван Хаджиев, в която живее: “Подъте земен, а таванът е на

педя от главата ми, прислужва ми българско момче, т.е. чисти ми ботушите, носивода. Стаята ся чиста сама. Далеч съм от удобствата. Храня се с консерви и чай, спя на носилки, на сено! Всяка сутрин ходя по зверсти до 48-ма болница, където саранените... Пет сестри се грижим за 400 ранени, всеки от които много тежък. Тук се чувства живота струя на живота и опасностите.”.

В писмото си Ю. Вревска споменава, че очаква да отиде напредната линия. Малко след това е изпратена на фронта вата линия.

Превързочния пункт ес. Обретеник. Сраженията са ожесточени. Постоянно докарват ранени войници и офицери. Налгагосе сестрите да извършат дейности, присъщи на лекарите.

В писмо до сестра си от 21 дек., Ю. Вревска разказва за ежедневието си, транспортирала болни, които пристигали еждневно от 30 до 100 на ден. Една част от тях били окъсани, без ботуши, премръзнали. Тя ги храни, носи им вода: “Тъжно да гледаш – пишета – тези нещастни, на истина героини, които търпят толкова лишения безропот, при това живеят в землянки, на студа, с мишките, на едни сухари. Да, велика Руския твойник!”

При тези условия на военното еждневище бързачудо, ако не пострада тимедици. Ю. Вревска заболява от малария. Болестта я изтощава още повече. След известно време сезаразвява от петнист тиф.

Изнемощелият организъм се бори двестедмиси със смъртносната болест, но не може да я преодолее. Юлия Вревска умира на 24 януари (5 февруари) 1878 г. – един ден преди да навърши 40 години.

Юлия Вревска е погребана в униформата на милосърдна сестра до черквата на гр. Бяла. Гробът ѝ е изкопан от войници, за които тя се грижила. По-късно е поставен белокаменен паметник.

Вестник “Ново време” съобщава за смъртта на Ю. Вревска на 28 януари 1878 г. През март, Яков П. Полонски публикува стихотворението: “Под Червения кръст” – “Посветено на паметта на Ю. П. баронеса Вревска” И. Тургенев в писмо до Полонски от 17 април щенапише: “Самият аз всеки ден, особено чувствона мъка и печал си спомням за бедната баронеса Вревска и твоето стихотворение в Н(ово) В(ремя) изпълнило читеми съсълзи.”.

Покрусеният Тургенев написва прощални тередове: “В паметта на Ю. П. Вревска.”.

Мъката му е голяма. Той отпраща упреци към лекарите, били край нея в последните дни: “Тя била безпаметност и нито един лекар да не я погледнал, болните войници, за които тя се грижила, докато емогла да седържина нозетеси, поред севдигали от заразените силегла, за да поднесат на засъхналите устания колко капки вода. Тя беше млада, красива, виспето обществоя познаваше, знаеха я дори държавници. Дамий завиждаха, мъжетевървяха след нея. Двама-тримата и нидълбоко я обичаха. Животът ѝ се усмихваше, но има усмивки по-лоши от слъзи. Какъв изветни съкровища беще хранила тя дълбините на душата си, на най-тай-

ното място, никой, никогане знаел, а сега разбира се, няма да знае, данесе оскърбим милата сянка от това късно цвете, което се осмелявам да положя на гробай.”.

Вероятно част от тези мисли и думи на И. Тургенев карат по-късно отделни автори да разширяват изследването на тази последните дни на Юлия Вревска, а другите да свързват това с решението ѝ да тръгне на война. Отнасяйки се с разбиране към техните тълкувания, обяснения, оценки, следва да имаме предвид реалитетна война на военното време, които винаги са били безмилостни към хората и към човешкия живот, както и покрусата на Тургенев от непрежало имата загуба на близък човек.

Началникът на полета в болница в Бяла, Н. Павлов по-късно споделя: “По-

Гр. Бяла пазиспомена за баронеса Юлия Вревска

койната баронеса Вревска, за времето на нашето кратко познание за заслужа, като жена, най-големия симпатии, а като човек – дълбоко уважение за стриктно изпълнение на своите задачи. Тя беше при нас, в Бяла, във време, когато около града се разиграваше кървава драма.”.

Всъщност, значението и величието на решението на Юлия Вревска да участва във войната е още по-голямо поради това, че го взема сама.

Научавайки за саможертвата на Юлия Вревска, силно впечатлен, Виктор Юго пише за нея и я нарича: “Розата на Русия!”

Житейският път и моралният подвиг на Юлия Вревска са отразени в музеите – гр. Бяла, гр. Русе, гр. Плевен. През 1978 г. покраниена кината в България и СССР, епуснат двусериен филм за Ю. Вревска “Сестранамилосърдието”. Сценаристи: Симеон Лунгин, Стефан Цанев; режисьор Вадим Осов. Ролята на Юлия Вревска изпълнява актрисата Людмила Саве-

лева (Наташа във “Война и мир”).

Големият писател и човек олюбец Л. Н. Толстой, разсъждавайки върху човешката природа и човешката природа, пише: “Условно казано, има два типа хора. Едните, по-малко на брой, които живеят със своите мисли и чуждите чувства и другите, които живеят със своите чувства и чуждите мисли.”.

Юлия Вревска, Ангелна Милосърдието, определено от първите, на които се крепи вярата в човека и човешкото.

Животът и подвигът на баронеса Юлия Петровна Вревска продължават и се предават като символ на подражание и духовен път за следващо поколение на поколение.

Нека то заключение, а като продължение на казаното до тук за военната милосърдна сестра Юлия Вревска щепосочим следния възмущаващо достоен пример:

Предигодина, по времето на визита в град Бяла, при поклонението пред паметника на Юлия Вревска, руският дипломат, почетен гражданин на Варна, доктор по философия Анатолий Викторович Щелкунов, автор на романа “Дипломат России”, взема съдбовно решение.

Предпаметника на баронеса Юлия Петровна Вревска, наречен думите на Виктор Юго, “Паметник на Руската Роза”, писателят Анатолий Щелкунов преживява духовен катарзис, по времето на който в него възниква мисълта да събере материали и да напише книга за дъщеря на граф Николай Павлович Игнатиев – военната милосърдна сестра графиня Екатерина Николаева Игнатиева (1 април 1869 г. – 16 ноември 1914 г.). Така се ражда мечтата на Анатолий Викторович да положи тази книга пред гробана на Юлия Вревска като скромна, макар изкъснел, Венец на любовта и признателност”.

Б.р. – Бог чу и помогна на писателя, който пише книгата за България, да напише тази книга, и да постигне своята мечта. През 2018 г. Анатолий Викторович Щелкунов издаде книгата, Ангел милосердия”, която беше отпечатана в московското издателство, “Спутник+” Предговорът на романа, Роман, Ангел милосердия” – голямо сърдцеавторароссийского дипломата Анатолия Щелкунова”, е написан от професор д.п.н. Илия Пеев. Негова заслугата и широко отразяване в печатасамото представяне на книгата, което се състоя на 23 май 2019 г. в Генералното консулство на Руската Федерация във Варна.

По този начин имената на Юлия Вревска, Даша Севастополска, Катя Игнатиева, заедно с имената на хилядите военни милосърдни сестри, стават символ на алтруизма, хуманността и хуманизма, емпатията и състраданияето към човешката болка и страдание, дават вяра и надежда за изцеление.

Животът и подвигът на военните милосърдни сестри ни учи още от детството през целия наш живот – път да вярваме, да обичаме, да търсим намираме братя и сестри по разум – първо на Земята, сред нас, а после – да ги търсим в Космоса!

Това е и смисълът на саможертвата на военните милосърдни сестри и нека техният житейски подвиг, техните идеи и дух, да достигнат до сърцата на милионихорана Земята и умножат братята и сестрите по човечност, разум, любов, алтруизъм и доброта!

ДА ПОМНИМ, Е ДЪЛГ!

В най-стария оцелял български летопис „Енинския апостол“ от Хв., се казва: „СЛОВЕСА НЕЧЕСТИТЪХЪЯКО ГАНЪ ГРЕНАСОУТЬ“ / „Словата на нечестивците са като гангрена“! Гангрена разяжда, обезобразява и убива! А тази гангрена, която е реч днешния ден, ограбва миналото, обезобразява настоящето и лишва от бъдещето...

В България днес все още битуват старели политизирани исторически измислици. Създават се нови, които унищожават българското име, неговите достойния и духовност. Ако дане беше така, в българските училища щеше да се изучава истинска, а не измислена, в угодна койлине, българска история. И ако българският народ не е лишен от национално самочувствие, това е защото е бил сечен, а днес се отсича, коренът му, и защото той не знае величието на своето минало. Стремят се да бъдат забравени думите Родина, Отечество, Слава, които според Лукиан, правят слабия силен!

Великият руски поет Александър Пушкин казва: „Дасе гордеем със славата на предците си не само можем, но и сме длъжни. Не уважение то към предците е първият признак на глупости без нравственост“! А Никола Вапцаров, трижди разстреляния тогняро интелгент спогледот правен към бъдните поколения, задава въпроса: „Какво щени да деш, Историию, от пожълтелите си страници?...“ Въпросът за паметта и нейното съзнателно и систе-

матично заличаване, въпросът за лоботомията, на която са подложени младите хора у нас, е въпрос от жизнено значение за българския народ и

теот те глото неса. Вазов мит. Нодорипет века османско и го неизтриват спомена за това кои сме. Човекът на бъдещето ще онзиснай-дълбока памет,

неговата държава!

Българският президент Румен Радев дълбоко, искрено и аргументирано заяви това:

„Много събития предхождат Възкресението, но едно ги свързва – Паметта. Паметта за Вярата ражда Българския Велик ден и тържествата на независимост. Паметта за Историята възновява монахът Паисий да буди българите след векова унижение. Паметта за Езиката и Буквите дава на възрожденците силата на словото, което бунят своите съвременници. Синилата от бича и следи-

подумите на един философ. Дълбок корен се иска, за да устоиш на ветровете. Затова е нужно да помним. Да помним е дълг! Защото историята не дава прошка за забравата.“

На Третимарт – денят на българското възкресение, нека нависок глас да говорим

• ЗА ДУХОВНАТА МОЩНА БЪЛГАРИЯ,

• ЗА ПРИНОСЪТ И САМОЧУВСТВИЕТО НА БЪЛГАРИТЕ КАТО НАРОД СВЕЛИКА ИСТОРИЯ И СЧУТОВНИКА-

ЧЕСТВА.

Шаманите от Алтай, чието учение изгнание е от дълги години обект на изследване от страна на НАСА, твърдят: „Българ човек, който оцелява винаги. Той е белязани духовете го пазят, защото трябва да го бъде...“

Цитирани те по-долу научни експертни оценки са едни и други категории чужди и те изводи, но те са съжаление са и крайно непопулярни. В най-добрия случай са слабо познати, не само за българското общество. Всета обаче и да ги знаят, не се позовават на тях. Защо ли? Нека всеки сам да потърси отговор за това: „Българската държава е локла на европейската култура и цивилизация“.

Шарл дьо ГОЛ, президент на Франция

„Българите стоят в основата на човешката цивилизация“; „Българският народ е единот създателите на цивилизацията на нашата планета“.

Франсоа МИТЕРАН, президент на Франция

„Корените на европейската култура трябва да се търсят в България“; „Българите са върхот на европейската цивилизация“.

проф. Норман ДЕЙВИС

„Българите са едни от първите творци на нашата цивилизация“.

Карло ЧАМПИ, президент на Италия

„Българската държава е между седемте световни цивили-

зации“.

проф. Шигеоши МАЦУЯМА

„Българите бяха онзи народ, който допринесе най-много за организиране и оформяне на цивилизацията като цяло на Европа. Древните българци били на мадско-варварско племе, а народът със забележителни земеделски и строителни постижения, народ, който е изорал със своя плуп почти половината Европа.“

проф. Геза ФЕХЕР, унгарски археолог

„В нашите стари книги се казва, че когато по пътя на коприната керваните стигали до Дарданелите, цяла Европа се неричала, „Страната на Българите“.“

Мохамед АМИН, 1995 г. посланик на Ирак в София

В този дух са изказванията на френските историци Алфред Ръмбо и професор М. Лонгон, на антропософът д-р Щайнер, на професор Дейвид Антони, на археострономът Робърт Бовалина много други.

Изследванията и публикации на академик Дмитрий Лихачов обаче са тези, които имат най-голямо значение за осветяване и широко популяризиране на българския цивилизационен принос, поне в славянския свят. Категорично и с респект той говори, че: „Българската държава на духа се простира от Балтийско море до Тихи океани и от Северен ледовит океан до Индийския. Незабравяйте, заявява акад. Дмитрий Лихачов, че вие сте най-древната културна нация от съществуващите днес, и то не само в Европа, но и в света. Много неща са отминали, древният Рим и древна Гърция, Византия, но България е тук – където е най-древната култура между всички европейски страни. Чуждите завоеватели не можаха да победят тази държава на духа, защото въздана българския народ в плътен строй стояха езикът, писмеността, литературата. За да бъде българската култура не само където старината, но и първата част и на бъдещето. Духовното богатство на България, създадено в вековете, трябва да пребъде.“

Подобно е мнението и на акад. Ферхат Нурутдинов от гр. Казан: „Българската народност, това е народност на най-древния народ на земята. Затова всички, абсолютно всички народина земята, са изпитвали и съхраняват следи от това явление и до сега“.

Его И. В. Великий Князь Николай Николаевичъ

ПЛОДИВ 2019

Далай Лама дава друго, не очаквано замнозина, изявление относно характера на нашата страна: „България е единот три теби енергийни центрове на Вселената”, акулторологът Хари Салман през 2003 г. заявява:

„...От България са идвали духовни импулси, но Европа забравила източниканатезии импулси. Вие имате тракийската култура, имате Орфей, които са били от особено значение за гръцката култура, обаче в Европа говорим само за гръцката култура, ноне изтракийската. В Западна Европа познаватемекатарите, а първоисточникът на катарите сапочтинеизвестните богомили в България. Така че, много важни неща са случвали в България, каквото е и делото на учителя Петър Дънов, но малко хора в Европа знаят за тях... От всички европейски нации България има най-старата духовна традиция. Бъдете бдителни за Вашето духовно наследство и го защитавайте!...”

Такива оценки се дават случайно или лекаръка. Това са сериозни отговорни науч-

ни изводи, направени в резултат на изключително задълбочени комплексни интрадисциплинарни изследвания. Най-често те се произнасят много трудно и неохотно, за-

добни обективни исторически оценки са немислими от странана наши близки съседи, чито еогцентризмана национален шовинизъм са били причина за грабителски войни

щото имат силни дълготраен политически и културен отзвук. И доримогат да се окажат повод за корекции в междудържавните отношения. Затова по-

геноцидни практики в прекроените български граници – основание за безмилостни изпитания на народа ни. На 31 май 2016 г. „Гласът

на Русия” произнесена висок гласно много трудно произнесено признание, но което говорим много: „Вероятно българите са най-древните хора на земята“.

Подобни изводи и изявления са огромно успех, както в чисто научен, така и в политически и културен аспект. Макар и трудно, те постепенно преодоляват вековни и дълбоки натрупвания от откровени изломери и лъжи, фалшификации и манипулации, целящи обслужването на чужди национални, имперски, религиозни и геополитически интереси.

Мултидисциплинарните изследвания в последните години свидетелстват за истинността на подобен извод, колкото смел, невероятен и неочакван да е на пръв поглед. Но нали е доказана и неотменима максимата на Артур Шопенхауер: „Цялата истина минава през три етапа: Първото е смятано за абсурд; второто – насила е спирано и трето

та донаши дни. Благодарение на глобализацията и развитието на новите технологии, кръгозорът от познания за българската история непрекъснато се разширява. Изследователите вече разполагат с твърде много нови археологически и писмени сведения, представляващи неопорими доказателства. Тези информации в годините назаде била недостъпна и най-често премълчавана като неудобна.

Затова напълно разбираема е дълбоката горчивина и болка в думите на проф. д-р Асен Чилингиров: „За шестте десетилетия, през които се занимавам с историята и културата на народите на нашата планета, аз не съм срещал друг народ, срещаният и идентичността да са вършени и продължават да се вършат толкова покусения, колкото срещу моя, българския народ“.

Днес, мейнстриймът на неолибералната политика е фокусиран към скоростно сриване модела на националната държава и към замличаване на местната история. Но историкът, възпитаник на Пристънския университет и преподавател в университета в Пенсилвания Джон Ф. Бентон, предупреждава: „Народите имат своето наследство, което трябва да се съхранява, историческо богатство, което да защитят. Онези, които отхвърлят наследството от миналото, не разбират нищо от същността и строежа на обществото. Напластяването, предаването, наследяването, са основополагащи за живота на една историческа общност. Те спояват хората с техните предци и наследниците им, за здравяват обществените връзки...“

И ако сме истински и достойни потомци на предците си, то трябва да имаме истински истини за нас, българите, за цивилизацията, която е дала на древна и на съвременна България, да се борим да бъдат дадени личното място във всеки учебник по Българска история, да са изписани на стените на всяка учебна стая и в всеки училищен коридор! И главно – да бъдат достойни на нашите деца и те да бъдат закърмени с неупитимия български дух.

Защото самото познание и сепазване на Паметта и Историята, Достойнството и Самочувствието. И единствено, на основата на здрав исторически темели, може да се гради Бъдеще на Народ и Държава!

„Любовта към Отечеството превъзхожда всички световни добрини“. Казал го е онзи „мечтател безумен, образне възможен“ – Георги Стойков Раковски – Бащата на Българската революция.

На 27.02. т.г. в Хасково се откри изложба под наслов „Оригинални хромолитографии от Руско-турската освободителна война“. Експозицията е подредена в централното фоайе на Регионална библиотека „Христо Смирненски“ в града. Тя е гостуваща изложба на Национална библиотека „Иван Вазов“ Пловдив в едната част от поводна националния празник 3 март.

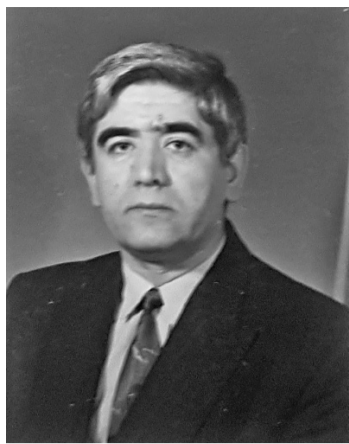
Векспозицията са включени панас хромолитографии и изображения на дни от най-знаковите моменти от Руско-турската освободителна война, някои от които са от местни наши страници: Император цар Александър II, Победата при Одрин, Битката при Плевен, Генерал Скобелев и неговото

вият княз Николай самостот исторически моменти и личности, запечатани чрез уникалната за 19 век техника.

Тези хромолитографии стават част от фондана библиотека в Пловдив през 1924 година. Сега, техниката гостува в Хасково.

Изложбата е открита от заместник-кметът на община Хасково Мария Вълчева.

Петко ПЕТКОВ

Бавно и полека китаяският грип, наречен „Ковид 19“, разширява своите територии и вече обхваща 29 страни, между които Италия, Франция, Германия, Испания и Хърватия. СЗО заяви, че всички страни трябва да се готвят, защото вирусът вече чуканавратата. Броят на заразените в Северна Италия наближи цифрата 200, а тозина починалите от вирус адостигна 11 души. По-предната седмица коронавируса отне 10 живота и в Иран, след което властите в Ирак и Турция наредиха да се затворят ГКПП с Ислямска република и временно да се преустановят гражданските полети от и за Техеран. В Русия забраниха влизането на хора от Китай, а в „проевропейска“ Украйна силите на реда едва спасиха от линч автобус със завърнали се от Поднебесната империя украински граждани. Когато самият Китай броят на починалите от коронавируса надмина цифрата 2700, а тозина заразените, поставени под наблюдение наближи 80000, властите у нас обявиха създаването на Кризисен щаб за борба със заразата, начелос началника на ВМА генерал-майор професор Венцислав Мутафчийски. Проведоха изучение, като съответно беше обявена пета степен на опасност и гражданите бяха посъветвани да не пътуват за Северна Италия. Дано обаче не сме дръпнали дявола за опашката и не се окажем изненадани от бедата, както от снега посред зима.

На този фон

@останалитенеприятности,

като кризис е водата, боклука, запрашаването на въздуха и периодичното отравяне с цианиди на реки и водоеми, изглеждат белика хъри. Обаче опитите на властите да прикрият многобройните си провали в различните сфери на обществената живот са толкова смешни жалки, колкото их хвалбите им за невероятния просперитет и нарастващия международен престиж на България при управлението на Бойко Борисов. Според тях, единствено президентът Радев проваля „наци-

ПАДНАЛИЯТ ОТ ВЛАСТ НЯМА ПРИЯТЕЛИ

„НОМЕРЦА“ С КОРОНАВИРУС НА ШИЯТА

онално единство“, критикувайки методите на управление на ГЕРБ и ОП. Изкараха го в новендоризаосвиркванията по време на словото на кмета Йорданка Фандъкова на 19 февруари пред паметника на Васил Левски. Ако има освирквания и на 3-ти март, пак държавният глава ще отнесе каляя. Според Тома Биков, който се изявява като върховен пропаган-

навършваха 120 години от неговата гибел. Този акт не беше липо-кошунствен от освиркването на речта на Фандъкова, която каканижеше от листна писана кой знае от когореч, за разлика от президента Румен Радев и писателката Здравка Ефтимова от Перник. Не е ли кошунство паметта на Апостола това, че нито един от неговите завети не е осъщест-

басейн, ами плаща за излъчваните от тях вредни емисии. Дане говорим за ГЕЦ-овете, на които Ковачкиеконсултант“, до като горят не регламентирани родни и вносни боклуци, или за ГЕЦ Варна, придобитасъщото лъже съмнително от Ахмед Доган. Вместо газова хъб, България, подръководството на Борисов, се превърна в боклукчийска ямана Ев-

датор, адвокат и глъкувател на премиерските „ирадега“, свиркащите били групи маргинали, организирани от БСП и НПО-та, вдъхновявани от президента Радев и финансирани от банкер абеглец Цветан Василев! Нищо че президентът призоване доволстващите от управлението да не освиркват с освирквания и аплодисменти поклонението пред само жертвата на Апостола. Напомнянето му, че вместо да заклеят мръсните от своето управление, управляващите е по-добре да помислят за щожората протестират, послужика то аргументна тезата, че вместо да обединява, държавният глава разделя нацията. А кой може да обедини ограбените и измамените техните грабителски измамници? Това е непосилно изанай-умелия демагог. Но след като отръководството на

@„присъдружната“ на ГЕРБ партия СДС

обвиниха президента в „сучастнически востоквернителитена паметта на Левски“, дължим да им напомним, че точно сините лидери освиркаха премиера Любен Берков пред паметника на Васил Левски на 19 февруари 1993 г., когато се

вен? Какво биказал той, който мечтаеше за чиста и свята демократска република, ако можеше да види, че вместо „Българско да гърмикато едничка държава в цяла Европа“, България е най-бедната и коруптирана страна в ЕС, превърната навсичко от горевропейско смегище? И, че от Държавния департамент посолството на САЩ научава меко кои съдии у нас са коруптирани, а от испанския „Ел Периодико“ - чев Каталуния разследват нашия министър-председател за пранена пари! За каква самостоятелност на национален суверенитет, за какъв международен престиж и икономически разцвет, говорят нашите управници? Или за каква финансовата стабилност и дъреч, когато треперят от страх, че от ЕС щени орежате в роф фондовете, чрез които се поддържа илюзията за икономически растеж на България? И то, когато от износителя на електроенергия страната ни се превърнала в нетен носител, а бизнесът пици, че плаща 4-5 пъти поскъпток, от този в Германия. Т.нар. „Зелена сделка“ на ЕС ще доубие и без това нерентабилната ни енергетика. А държавата не само изкупува скъпото електричество на американските ГЕЦ-ове в Маришкия

ропа и няма ден, в който прокуратурата и министърът на околната среда и водите да не откриват по някоя екологична бомба. Следват зрителни претърсвания и арестина отговорни ръководители на топлоцентрали, ВиК, басейни и дирекции, болници и т.н., но това не пълни язовирите, не прави въздуха и водите почисти, нито пък изплаща дълговетена закъсалите общински и държавни болници. Както винаги, властта се опитва да ликвидира последствията, а не да премахва причините за кризите.

@А., Премиерът Слънце“ Бойко Борисов,

вместо да си поеме отговорността, яхваджи паи обикаля местата, където ниви се превръщат в магистрали! Изпъчен гордо пред камери и фотоапарати, той прави гръмки изявления пред „медийни мисирки“, било в Брюксел, било в София. И обяснява писанията занеговата къщца в Барселона и разследването му за пранена парис, ченгеджийски теномера „инициририри“, съседа по месторабота (президента Румен Радев, б.а.) и „хибридните атаки от Изтока“, визирайки Русия. Дорина мекна, че БСП

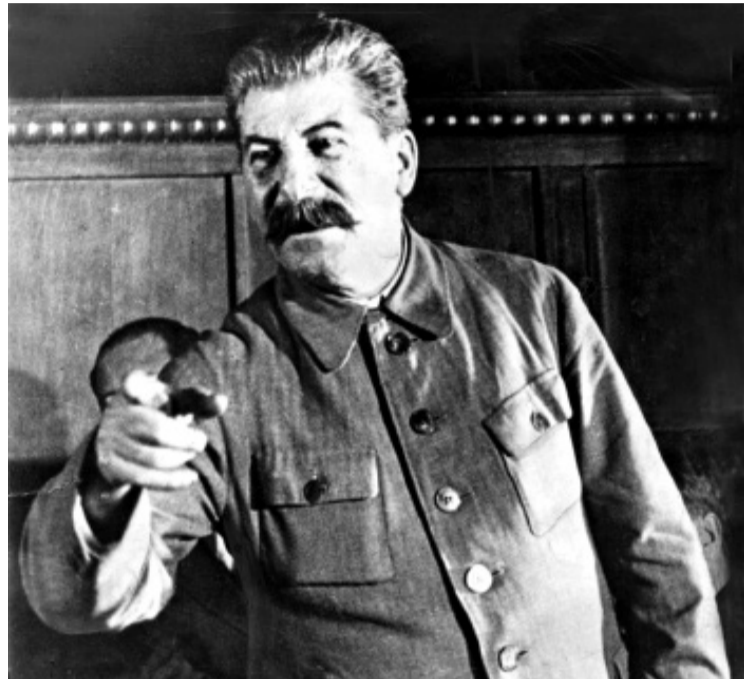
е изпратила в ЕП агентна руско-военно разузнаване ГРУ. Вероятно маше предвид Елена Йончева, но забрави удобно, че тя вече го осъди два пъти за клевета. Ако предивреме Стефан Софийски твърдеше, че той е „единственият доказано честен политик“, понеже неуспяха да го карат в затвора, за Борисов може да се каже, че той пък е единственият премиер, осъден два пъти за клевета и клевета! И той се разминава (засага) със затвора, което не значи, че не лъже като брадат циганин. Все пак по-добре е да не говори, че е било маскарено, защото маскарването е за предпочитане пред килията. Ако пък се чувствана истина оклеветен, да съди испанския „Ел Периодико“, вместо да фантазира кой го „поръчал“ за маскарване. Или, следвайки собствените си препоръки към шефа на АПИ Георги Терзийски, да отиде на площада във всеки български град като селски глашатай да изреве: „Няма къщца в Барселона! Няма къщца в Барселона!“ Разбирасе този номер няма да мине пред властите в Испания, но намекът на вице-премиера Томислав Дончев, че Испания има малко интерес да лепостави нашия премиер, будитревога, че коронавируса вече започнал да поразява мозъците и на умерените гербери. Никой от ГЕРБ не смее да изрече „напълно обосновано предположение“, че разследването на Каталуня може да е било стимулирано от Белия дом, за да се принуди Борисов да спре строителството на „Балкански поток“, срещу който съвсем официално се обяви помощникът на заместник-държавния секретар на САЩ. Ако Борисов не лъже, честроителството на „потока“ върви с пълна сила, защо е на Русия да компрометира българския премиер? Какъв интерес би имало от неговото „омаскарване“ и Испания? Що се отнася до президента Радев, той, заради разлика от Борисов, никогане е бил „ченге“, че да прилага „ченгеджийски номерца“. Колкото до „омаскарването“, голяма част от политиките, управлявали България през последните 30 години, не могат да бъдат маскарени. Понеже, както е казал народът, „пача в ра леке на хваща“. Ами ако някой ден Държавният департамент на САЩ включи Борисов в списък на коруптираните, срещу които Херо Мустафа ще прилага „зъбат мерки“? Ако му забранят да стъпва на американска земя? Представителите от гавак пълховете, сменили по три партии, за да се доберат до благините на властта, се сорват към спасителните лодки на потъващия герберски „Тита-

Евгени ГИНДЕВ

ПРИМЕР ЗА ДНЕВНИЯ РЕД НА ИСТОРИЯТА

• 5 март – 67 години от смъртта на Йосиф Висарионович Сталин

жив. Сталин е сред нас! Отговоритенапочтивсички въпроси, които си задаваме днес, сав сталинското време.

Ето някои от проблемите: глобализация и патриотизъм; социалдемократия и комунизъм; национални малцинства и Косово; Южна Осетия и Абхазия; Ирак и Афганистан; екология и иновации; модернизация и реформи; световен

заговор и АЕЦ; армия и национална сигурност; информация и пропаганда; народолюбие и тоталитаризъм; еволюция и революция; глобална криза; религия и атеизъм; изкуство и политика и още много, много други.

Именно за това отношението към Сталин съвсем не е исторически въпрос. Това е въпросът как хората виждат бъдещето на

своята страна.

Ще спраса моня няколко малко известни факта от неговото управление.

1. Представители, както щеще да представлява Европа днес, ако не беше Йосиф Сталин?

Насрещитенатримата големи (Рузвелт, Чърчил, Сталин), Чърчил предлага победна Германия да се раздели на независими германски държави. Сталин твърдосе възпротивява, иза това днес имаме Германска Федерална Република.

И Рузвелт, и Чърчил, са имали сериозни резерви относно ролята на Франция във Втората Световна война. Те дори намеквали, че Франция трябва да заеме място в Нюрнбергския процес средом Германия като нейн сателит. Итога в януари да има Франция като петавелика държава, и тя нямаше да бъде постояннен член на Съвета за сигурност. Но Сталин защитава Франция и спасява от съдбата на победна държава.

Това много добро е знаели разбирал големият син на Франция генерал Шарл де Гол. В края на 60-те години на XX век като президент на Франция Шарл де Гол бена официално посещение в СССР. За посещение ситой поиска да положи цветя върху гробана Сталин. Домакините на правому казали, че това е неуместно, но генералът пренебрегватезисъвети. И несамо полага цветя, но и един час е стоял неподвижно, по военному, отдавайки чест!

На стр. 10

Най-напред един въпрос: знае ли кой в коя страна се публикуват най-много материали и книги за Сталин? Отговорът ще ви учуди. Това са САЩ. И може би този факт съвсем не е случаен.

И е, обикновените хора, които не сме депутати, нито сме партократи, нито други подобни, не можем напълно да разберем и да осъзнаем в каква дълбока помийна яма сме попаднали. Самият факт, че още сме живи, е историческа загадка, загадка на битието, защото на където идасе обърнем, виждаме само хаос, непредсказуемост, мрачни и стъмнени хоризонти.

„Живеем в свят, в който погребението е по-важно от покойника, сватбата – от любовта, външността – от ума. Живеем в културата на опаковките, които презират съдържанието.“ – Това са думи на Едуардо Галеано, уругвайски журналист, писател, политик.

В САЩ е предложено мъртъвците да ги преработват втора за наторяване на почвата!

В обществения живот нагло даваме пълен хаос: футболисти и боксьористи поделят собствените си политически прогнози; артистите стават президенти; политиците четат за пренинга за саморазвитие и хармония; бизнесмените публикуват в научнителни списания статии по философски и етически проблеми.

Ето какво време живеем – време на безумия!

И нато зи фониз пък ва една историческа фигура, която няма аналог в историята на човечеството. Фигура станала надеждата на измъченото човечество – фигура феномен.

Става дума за Йосиф Висарионович Сталин.

Католичностикато дела Сталин е очевидно феноменът на 20 век. Вече 70 години около неговото име продължават все повече сеза дълбочават философски и исторически спорове. Противопоставяне „загрива“ и ако дуелите бяха разрешени, щеще да се лее и кръв. Всичко това доказва, че искаме или не искаме, харесваме ли го или не до там, Сталини

ник“?! Може би при едно ново изтичане на наши програми от Държавния департамент ще научим какъв действителност е докладвала Херо Мустафа за нашия министър-председател. Въпреки опитите му да я удуши чрез прегръдки.

@Кой по-напред щеще си танцира от Бойко Борисов?

Тома Биков, Спас Гърневски, Георги Марков, Антон Тодоров, или Владислав Горанов? Вместо да помисли сериозно за времето след властта, Борисов се държита така, сякаше изнамерил ваксина срещу оставки и падания от власт. След като обяви, че Шенген вече не му е интересен, заради явните намерения на политиците от Стара Европа да ни превърнат в плет срещу бежанци и имигранти, наскоро Борисов заговори и за забавяне на темпото на присъединяване към чаканията на еврозоната. Понеже няма лошо, пълен консенсус“ по въпроса, до юнис сме цели да се плашим и убеждаваме в плюсовете на евроото. Приема не то му обаче било неизбежно, защото няма лошо страна се евро, която да е по-злеот България. А

ПАДНАЛИЯТ ОТ ВЛАСТ НЯМА ПРИЯТЕЛИ

Швеция, Дания, Швейцария и Великобритания, които никогане са въвеждали единната европейска валута, дане би да са по-злеот България? Очевидно не евроото е причина за нашето изоставане от богатите европейски страни, а фактът, ченито едно от тях не се управлява от посредственици. Освен това никоя от тях не е приватизирала държавните предприятия така хайдушки, както Иван Костов. Обаче последният в своето нахалство и чувство за безнаказаност стигна до там, че да иска обществото да му се извини. Пусто дървонее окастрено!

У нас поне двама главни прокурори оцениха приватизацията като криминална, а Иван Гешев дори разпореди на ДАНС да ревизира приватизационните сделки. Само че обезкосяването на построено

за 45 години социализъм не е обратимо. Каквото е имало за крадене, то е откраднато и изнесено во фшорнизони. Сега остава да се краде само от еврофондовете и обществени тепоръчки. И, тъй като парите от ЕС ще бъдат изразани заради Брекзит, държавната копая ще остане единствени източник зановите, къщовници“ Голямо бльскане и квичене ще падне! Давидим каже един Иван Гешев щеще успее да респектира крадците от старото и новото поколение. И да му мисли народът, че освен ризите щеще му смъкват от гърба и по три кожи!

Вместо да гони Михалядесетки години назад, най-добре е прокуратурата да се разрови в днешните големи престъпления, започвайки с „Апартаментгейт“, „Язовиргейт“, „Боклукгейт“ и „Къщигейт“ или „Барселонагейт“. Неотдавна

на Цветан Цветанов „изока“, чезад „Апартаментгейт“ стояли хора, приближени на Борисов. Това може би е особен вид самопризнание, защото Цветан Цветанови Цеца Цачева бяха от най-приближените на Борисов? „Барселонагейт“ не заслужава ли той едно разследване от българската прокуратура? Нищо, че сарайските издания като вестник „Труд“ /24.02.2020, крещят едризаглавия, че снимката на спряганата за любовница на нашия премиер бивша манекенка Борислава Йовчева, живееща по една мвужнесъзнатас Борисов къщана Александър Чаушев в Барселона, била подменена. И следователно, публикацията била фалшификат, изготвен от Президентството!

@Очевидно фалитът на Де

лян Пеевската фирма „Лафка“ не е случаен.

Човек трябва съвсем да е съвсем мизкуфял, за да вървана такива вестници и да плаща за техния слутинаж. Паднали Борисов, те първи щеще нахвърлят върху него, но млъкни сърце. Добре че в БСП тече кампания за избор на председател, та храненияите от Пеевски меди и пълят страници и предавания сизмислици за страшните казиви в БСП. Понеже в ГЕРБ такива неща не стават. Нестават, докато Борисов е на власт, но падне ли той, цялата алчна камарила от хвалителни на неговите „успехи“ щеще насочи към другая сла. Тогава и да питам „Вие защо миправитено мерца?“, щеще по съветват да отиде на психиатър. Или слечението на психичното му здравие щеще саеме Иван Гешев, за когото същоможе да се каже: „Шефе, налитисиг избра?“

Падналият от власт няма приятели! А простотията на онези, които досега са „мугласували“, е по-страшна от коронавируса. Човекът като глупост безкрайна, заради лика от Вселената“, твърди Алберт Айнщайн.

ПРИМЕР ЗА ДНЕВНИЯ РЕД НА ИСТОРИЯТА

• 5 март – 67 години от смъртта на Йосиф Висарионович Сталин

Такива митра работи! Поздравени, неудобни факти!

2. Друг малко известен факт. През корейската война, на март 1953 г., щабът на Корейската народна армия на китайските доброволци се обръща към Командването на американско-южнокорейските войски молба за тридневно примирие от 6 до 8 март 1953 г. Поводът е смъртта на И. В. Сталин. Командващият съюзните армии, американският генерал Дъгълс Маккартър, със съгласието на президента Хари Труман, със съгласяване издава заповедта до войските заявява: „Генерал Симус Сталин СССР бяха наши главни съюзници във войната срещу Германия и Япония изатоване, като войни, сме длъжни да отдадем дължимото уважение към паметта на генерал Симус Сталин...”

Ето какъв бил Сталин. Дори имъртвеможел да спрета кавакървава и безпощадна война!

Заслужава си да се замислим дали това има отношение към днешния ден и дали не засяга всички нас?

3. Днес всички говорят за демокрация, всички имат представа какво е демокрация, но никой не обръща внимание на нейната съвременна конкретизация. Това запърви път го казва Сталин. По време на Кримската среща на тримата големи, той уж се пошегувал: „Аз, казва, досега съм тах, че демокрацията е власт на народа. Но ето че „другарят“ Рузвелт популяро ми обясни, че демокрацията е власт на американския народ!”

А сега си спомнете заблокадата на Куба, за Венецуела и за американския подход към подобни случаи, и си отговорете дали Сталин не е наш съвременник!?!...

Трябва да си помислим винаги за децата си за децата на техните деца – какъв свят ще живеят как ще живеят! Защото не непременно ще оиде време, когато на вашата врата ще почукат якимъже като отворите ще ви запитат: „Кой сте вие какъв сте? Мъжливи жена, или хермафродит? Откъде идвате и кой са ви родителите?” И ако не можете да им отговорите, „нежно” ще ви вземат под мишцата и ще ви хвърлят на кладата, защото виеще бъдете нищо за своето време. Спомнете си как Ромул създал древния Рим!

Всичко, което още живее у нас, хората на постсоциализма, е изтъкано от остатъчната енергия и не забравения смисъл на онзи великолепен Сталински марш-наскок от оветялото „вчера” към „ослепителното” „утре”. Това чев Русия боготворят Сталин, това, чев Румъния 70% от населението

смятат Чаушеску за Христос, това, че българите все още хвалят Живков, със все незначително, че Сталин е бог, Чаушеску-Христос, а Живков – баща на нацията. Това незначително, че потяхно време всичко е било чудесно и хубаво. Това значи, че при днешните реформатори, либерали, демократи и социалдемократи, всичко е много, много по-лошо, по-мерзко и отвратително!

радина малението на детската смъртност, иувеличената продължителност на живота на хората от създаването на нова структура на социума.

Сталин съумя много силно да наплаши световния капитализъм като отвори историческия прозорец към друг свят и доказа, че този друг свят може да задоволява не само няколкото процента олигархични зомбита, а всички хора. Той убеди

тят това! И няма да му простят!

А сега нека си спомним за инцидента с културния аташе на САЩ Робърт Форд, случил се на изложбана съвременното изкуство в Шанхай през април 2018 г. По време на своята реч приоткриването на събитията, дипломатът имал неразумност така каже: „Радвам се че постепенно китайското изкуство се отклони от тради-

Наистина ли съвременният „демократичен” политически башибозук мрази Сталин заради тиранията, колективизацията, ГУЛАГ и изселванията? Не, разбира се. Причината е много по-дълбока. Тя е фундаментална причина.

Сталин е първият държавен ръководител на социалистическа страна, който по ерководството на реална страна, среални проблеми, среални хора, и среални врагове. Всеки, който е имал работна администрация на много хора, знае какво значи това!

Ако в место проблематичните, съмнителни и митични жертви на Сталин и сталинизма вземем като критерий за състоянието на дадена страна качеството на живота, се получават изненадващи резултати: реалната печалба за светските народи от периода на сталинизма еувеличението с 23,2 милиона човешки живота! То е постигнато поради безплатното здравеопазване, по-

мнозинството от населението на света, че такъв свят е възможен. Историческата яма, в която след СССР попадна Русия – е от мъщението на Запада и на англосаксонството за 1917 г. и за 1945 г.

Несъмнено най-голямото геополитическо поражение на постсъветска Русия, чена 600 км. от Москва Западуспя да създаде антируска държава от руснаци и потози начин да разклати из основи светая светих на руските хора – руският свят! Отсъствието на Сталинското наследство у ксе чувства особено болезнено.

Условията, в които безаставен да живее дългоруският народ след 1991 г., е от мъщението на Запада и за 1917-та, и за 1945-та година. Колективният Запад не може да прости и да забрави, че руският мъжик със саоквитена капитала; че сена учи да чете и да пише; че първи светай изпрати човек в Космоса и победи фашизма и нацизма. Не могат да му простят

ци и така кървавия сталинизъм и дойде съвременната традиция”.

След тези думи пет души от публиката сена хвърлят на Форд, събарят го на земята и започват да горятат. Спрени са от полицаите, които пристигнали на мястото на инцидента.

Дипломатът Роберт Форте отведен в болница със счупен нос, хематом и потялото и прекарватамняколко дни. Нападателяте били глобени за хулиганство.

Китайското Министерство на външните работи изпратило официално писмо за извинение

до посолството на САЩ в Пекин. В писмото съвсем по китайски имало препоръка: „Повече да не критикуват Сталин”.

Изглежда това неслучайно.

В ООН КНР блокира създането на „сталинските репресии”. Русия се въздържа от гласуване!

„Подобни несправедливи клеветнически резолюции никога няма да излязат от името на ООН, докато делегацията на КНР членна ООН” – заявява потози повод постоянният представител на КНР Чжан Юн.

Това също е сталинско съвремие. Той е по-живот „мъртвите живи”, които са наши съвременници!

Западните държавии САЩ никога няма да простят на Русия нейният светски период, независимо от това дали нейните политици и държавници са, или не правят на „демократи”. Затова на най-добре Русия да пази, охранява и уважаваша своя история така, както това е правил Йосиф Сталин. Това е може би единствения начин да оцелее, а с нея и светът.

Независимо дали това се харесва или не, Сталин пристъпва и днес исторически избор на великата страна: Как да се съвземе днешна Русия? Как да се възстанови в нея силната, ефикасна и справедлива държавна власт? Как да се решат остри национални проблеми? Как Русия да си възвърне загубените геополитически и геостратегически позиции и своите приятели, поддръжници и съюзници? Как отново да се обедини обществото в стремежаму към велики нравствени ценности и идеали? Това също е Сталин. Без неговият исторически опит, без неговият методологически опит, всички тези проблеми са не възможни за решаване.

Защото смисълът от цялата дейност на Йосиф Висарионович Сталин е опит за създаване на нова цивилизация, алтернативна на западната; опит за създаване на велика социалистическа свръхдържава. Това е опит за велики постижения в условията на международна изолация, на постоянна военна заплаха и остър дефицит на историческо време, на материални ресурсии кадри.

Итази неговата дейност непрекъснато напомня на капитала за днешния ред на историята.

Никога не трябва да забравя, че докато много хора са гаврехас с Сталин, друг много хора обикнаха Хитлер.

Днес вече напълно доказано, че „прочутият” доклад на Хрушчов на XX конгресна КПСС, в който Сталин бешезалят смърсотия и обявен за най-голямото зло на света, е измислен от началото до края.

Сталин работи и живя така, че неговите врагове и след смъртта му оше гистряска не поколебимостта на неговия пример. Какво по-голямо признание за един държавен ръководител?!

Проф. д-р Бончо АСЕНОВ

Напоследък отново се вдигна шум по повод 75-годишнината от изпълнението на първите присъди на Народния съд. Преклонение пред папата, „жертвита на комунизма“, началос председателката на Народното събрание Цвета Караянчева, писания по вестниците, предавания по националната телевизия, в които дежурни антикомунисти сенадпреварваха дахулят Народния съд, обявявайки го за нелегитимен.

А историята е казала истината за Народния съд. Да припомним:

Народният съд е създаден съгласно международните договори и на великите сили по време на Втората световна война. Подобни съдилища са създадени във всички страни, участвали във войната. Специално в България неговото създаване става на основата на договора за примирие, сключен между съюзниците (Англия, САЩ и Съветския съюз) и България в Москва на 28 октомври 1944 г. по изричното настояване на американската делегация. Предложението е да бъдат задържани и съдени виновните за въвличането на България в Тристранния пакт тези, които са участвали в преследването на антифашистките сили в България. Московското споразумение предвижда създаването на Съюзническа контролна комисия, която да следи за изпълнението му. Само по предложение на Народния съд е направено обаче още на 30 септември 1944 г. от Никола Петков на първото заседание на правителството на Отечествения фронт. Тогава се приема „Наредба за законна съдени от Народен съд на виновниците за въвличане на България в Световната война срещу съюзените народи из злодеянията, свързани с нея“. Факте, че действията на Народния съд са наблюдавани внимателно от Съюзническата контролна комисия и тя няма възражения по отношение на неговата дейност. А също, че Народният съд се съществува от законното правителство на Отечествения фронт, което държавите от Антихитлеристката коалиция сключват въпросно-

то примирие на 28 октомври 1944 г., и което те водят преговори и сключват Парижкия мирен договор, подписан на 10 февруари 1947 г. Създаването му е потвърдено от споразумението на четирите Велики сили от 8 август 1945 г. в Лондон и от декларация на Общото събрание на ООН от 11 декември 1946 г., както и от Женевската конвенция от 1949 г. в защита на жертвите от Втората световна война.

Наистина, в сравнение с останалите европейски страни, броят на осъдените на смърт в България е твърде голям, макар че има страни, в които техният брой е много по-голям. Но да не забравяме, че България от Деветоюнския преврат през 1923

тизани те и техните помагачи.

Факт е също, че и след Народния съд има смъртни присъди, изпращания в затвори и концлагери. Но да припомним, че има много и горанско движение от 1944 до 1954 г.; терористични организации, диверсионни саботажни групи; опозиция, която подкрепя танавъншните сили се опитва да свалят властта. В крайна сметка България живее в условията на Студената война, като по волята на великите сили е прикрепена към социалистическата система. Може да се каже, че гражданската война в страната завършва едва през 1956-1958 г.; когато са пушнати на свобода хиляди дейци на бившите опозиционни партии; когато петдесет

произнесени са 12 смъртни присъди. Сравнението с Нюрнбергския процес е тенденциозно и некоректно. Натози процесот международен съд са съдени 24 висши ръководители на Германия, като 12 от тях са осъдени на смърт, 3 са оправдани и останалите са осъдени на различен години затвор. Тази и процентите е заблуждаваща. Според неаизлиза, че 50 на сто от съдените на Нюрнбергския процес са осъдени на смърт, а в България само 25 на сто. В Германия и Франция обаче, са осъдени хиляди нацисти и колаборационисти, заради извършените от тях престъпления.

Тези хоратвърдят, че Богдан Филов и неговите съратници

септември 1944 г. се очерняше всичко, свързано с буржоазна България, изхождайки от позицията на комунистическата партия. Сега ГЕРБ се опитва да преиначи историята, зада очерни всичко, свързано с социалистическа България. И кому е нужнотова? Със сигурност не на бъдещето на България.

Отделен въпросът, ченетрябва да бъде политизирана историята. Отклоняване на общественото мнение от проблемите на настоящето е изпитан политически похват – заблуждаващ и временен. Пропагандните акции, всяка година около 1 февруари, не допринасят за решаването на нито един проблем, който стои пред обществото и само задълбочава разделението на нацията и унищожава националната енергия. Повечето от всички днес България има не-обходимостот съгласие, а не отинфектиранена и безтова трудно зарастващитераниот гражданската война.

ЗА НАРОДНИЯ СЪД

Първие съставна Народния съд в София. Председателна съда е Богдан Шулев

г. е фактически в гражданска война. Да припомним, че Септемврийските бунтове/или въстание/ срещу незаконно дошло то чрез преврат правителство са потушени с изключителна жестокост, като са избити без съди присъда между 2200-2500 участници в тях, арестуваниса и изтезавани около 15 000 души, 3087 са съдени, като 221 са осъдени на различен години затвор. Иlicheвантифашистката съпротива 1941-1944 г. са избити 9140 партизани и 20 070 ятаци и укриватели. Много често се твърди, четезиданниса преувеличени от комунистическата власт. По официални данни на полицията обаче, от 1941 до юни 1944 г. са раздадени 63 млн. лева за 4663 убити партизани. Така четези суровосте от ответна реакция и следствие на близкотоминало. Изразна не е несамо Народният съд, а фактът, чеведнага след 9 септември 1944 г. са избити без съди присъда хиляди участници в избиванията и издевателствата на дпар-

и трима бивши дейци от национален мащаб на земеделското движение и други 1782 неговичленове подписват декларация, чеповеченя мада сезанимават са тина народна дейност; когато фактическите сложени крайна организираната съпротива срещу комунистическия режим.

Същитетезисили, които се опитват да фалшифицират историята твърдят, че Народният съд е последващитерепресивни мерки към опозицията представлява лигеноцид по отношение на българския народ. Да не обясняваме, чегеноцидът е престъпление, при което физически се унищожава трупни население по национални, расови и религиозни причини, четованя манищо общос Народния съд.

И това сравнение използва многократно, чена Народния съд са произнесени неимоверно много смъртни присъди – от 11 122 подсъдимиса осъдени на смърт 2730 души, докато в процесав Нюрнберга

са съдени като фашисти, а тене са бил такава, тене са поделяли фашистката идеология. Няма да споря стях, нотогава в България, както и в останалите европейски страни, тезивисши ръководители са осъдени зарадитова, чевъвлякоха България вагресивната политика на Германия, чедопуснаха да бъдат избивани без съд и присъди участниците в антифашистката съпротива и доведоха страната до Третанационална катастрофа, от която се измъкнаме благодарениена подкрепата на Съветския съюз, нещо, което днес несправедливо се отрича.

Предидве години тогава шиязам.-председателна Народното събрание Валери Жаблянов, депутатот БСП, каза: „Народният съд е едно необходимо и неизбежно военновременноправосъдие“. И това сключиха от ГЕРБ игосвалиха от неговия пост зарадитова мумнение. Тази позиция на ГЕРБ тогава, а и сега е до болка позната. Посъщият начин след 9

БЪЛГАРИЯ НА ДВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. д-рн. Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст. н. с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

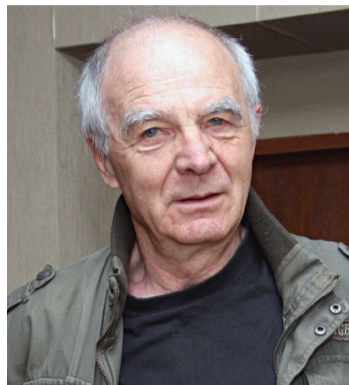
БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBANBG43UNCR70001519963494

BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 28.02. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Френски професор изопачава българската история

или как и защо Бернар Лори идеализира османското минало
и прекроява националното ни Възраждане

Продължение от брой 7

Борис ДАНКОВ

Конов, аргумент “срещу автентичността на „Летописа...“ Лоривнушава, търкописът бил придобил известност още преди да бъде публикуван в книгата на Стефан Захариев, „Географско историко-статистическо описание на Татар-Пазарджишката газа“ (1870). Професорът се позовава на писмото от 1868 г., в което се съобщава, че „Данови (т.е. издателите-бел.моя) са изрели оригиналният търкопис за отурчанието на помаците“, който бил турнат под печат. Тази информация се потвърждавала от французина Гийом Лъжан, който в периода от 1857-1870 г. няколко пъти посетил българските земи. И как вое открил Лъжан? През 1868 г., един рудир българин “мубил разказал подобна история, която той не успял да провери...

Без да посочва някакви конкретни връзки на тезите с общения текст, публикуван от Ст. Захариев, Лоринастоява, че това се отнася за „Летописа...“ Така след своите „доводи“ той окончателно стига до извода, че документът е фалшификат, който бил причинил, редица недоразумения между православните и мюсюлманите българци. „Какви по-точно недоразумения, французинът не уточнява, което по-скоро прилича на нескоропосана интрига и гъба, отколото на аргумент в полза на неговата теза.

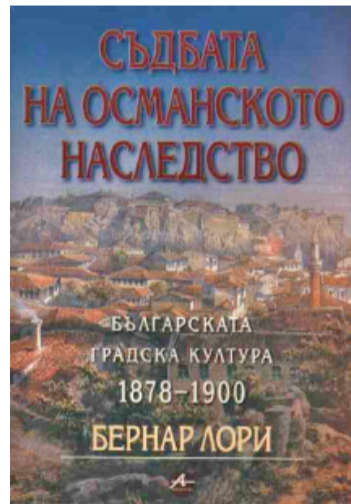
Пак въсъщия „опус“ Лори оспорва броя на посочените „Летописа...“ разрушени 218 църкв и 33 манастира в Чепинско по времето на силствената ислямизация през XVII век, за което съобщава по Методий Драгинов. Тази „идея“ била присъствала в труд на френския учен пътешественик Ами Буе, но това по-скоро било „фолклорна етимология“. През 2015 г. в брой бна алманаха „Anatoli“ Б. Лори публикува своята статия, Църкви

иджамии взаимозаменяемостта?“ „в която доказва, че по време на османското господство на Балканите, „църкви са били... преобразявани в джамии“ „след края на ислямското владичество, систематично били връщани на християнския култ“ (!) Твърдение, от което човек може да останет впечатлени, че едва ли през вековете се е случвало нещо като “размяна на религиозни безности“ между османлиите и християните.

Подобни твърдения и лизамания на историческата истина могат да се открият в някои от най-новите съчинения на Лори, както в то например неговият очерк „Най-балканският град Битоля. 1800-1918...“ (2011), в който османското минало се представя едва ли не като еталон за балканска хармония през 21 век.

А къде са родните историци?

По-интересно тогава е, че от излизането на този или онзи „опус“ на Б. Лори са изминали години, ако ли не десетилетия, но досега в родната ни историография и публицистика липсва и един ред поне

от български автор, който да се е съмнил в нещовъв вфриволните тези и бидни писания на французина срещу българите и България. Взаямяна на това нашенската историописъм жиот сервилни слагачества и позовавания:

„Съчинението на Лори, въпреки привидната си краткост, отговаря на най-добрите тенденции на европейската и особено на френската историография...“ - провиква се преди години (2005) проф. Иван Илчев в своя академична възхвалява друга опусна французина.

„Бернар Лори предлага интересен паралел между османското и комунистическото наследство

на Балканите“ (2007) - за хласва седежурният антикомунистичен спецпо „балкански идентичности“ Николай Аретов.

„Бернар Лори формулира същата фиксация в предубеждението на колективната памет...“ (1997) - заплесва се във шпата експертска агенция „Сорос“ Албена Хранова.

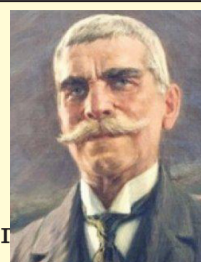
Точка на ди-то обаче поставя асистентът-преподавател по социални науки в НБУ-Румен Петров, автор на редица Соросови проекти, който „опровергава“ написаното от проф. Вера Мутафчиева срещу антибългарските писания на Бернар Лори. Известната писателка и историчка, като „отговор на овластена от държавния антиосманизъм“ няма лап правонаподобна, високо мерна критика към Лори. Не било вярно нейното твърдение, че „всички политически еднакви корумпирани“ „По-нататък, като упреква „ерудитския академизъм“ и „хибридната идентичност“ (!) на В. Мутафчиева, асистентът-психиатър „реабилитира“ голямата писателка... „нейната жажд за западност“ в романа „Случаят Джем“ (2019).

...Колкото до „случая Лори“

едва ли е необходимо да се разпрострираме по нашия широко пона дълбоко върху проосманнизма и антибългарската ненавист на френския професор, умело прикритисевдохуманничувства и интелектуален снобизъм, смнима обективност, че дори - със загриженост за лошото отношение на българите спрямо „турския народ“, с дълбоки резерви към нашенската европеизация. Ненапоследно място спретенция за цивилизационна широта на възгледите и парадираточувство за справедливост и модерност. Но да не забравяме откъде

ЗДРАВСТВУЙТЕ, БРАТУШКИ!

ИВАН ВАЗОВ

– Мамо, мамо, я ги виж!
– Що е? – Идат, погледни ги!
С пушки, с саби... – Що стоиш?
Скоро, чедо, поздрави ги!
Тях ги бог прати насам,
да помагат, чедо, нам. –
И детето дава крушки
на солдатите без страх
и крещи на тях:
здравствуйте, братушки!

Генералът кат орел
ескадроните повежда,
а орачът се заперел
и омаян ги изглежда:
чини му се, че е сън...
Изведнъж с туптенье, с звън
приближават кат вихрушки.
Той си шапката свали
и ги поздрави:
здравствуйте, братушки!

Шипка! Шипка! Гръм се чуй.
Гурко мина планините!
Радост, чудо беше туй!
И на Тракия момите
срещат храбрите борци
и покриват със венци
техни глави, коне, пушки...
И кат стискат им ръце,
викат от сърце:
здравствуйте, братушки!

Как са горди тез момци!
Един казак варди, гони
хиляди злодей, крадци –
цели турски легиони.
И народа с лик засмен,
като гледа вече в плен
тия полкове хайдушки,
на казаците добри
тъй благодари:
здравствуйте, братушки!

Русе, 1878

идва ч-н Лори от постколониална Франция, която през по-далечното минало, в продължениена векове, поддържа едва ли не приятелско-роднински отношения с Османската империя, а в по-нововремеу мелолавира между своите интереси и интересите на „светска“ Турция. Неизлишно същото казваме как в представяват френският институт INALCO и Центърът за турски, османски, балкански и централно-азиатски изследвания СЕТОВАС, чийто дългогодишен сътрудник е Бернар Лори. Така в електронния сайт на INALCO е записано, че „мисия“ на института е да преподава чужди езици от цял континент, още - география, история, политика, икономика и пр. Докато от профила на СЕТОВАС се разбира, че неговите изследвания са насочени към Османската империя, Турция, Балканите и Централна

Азия. В един от последните броеве на списанието на центъра “Clio”, бр. 48 от 2019 г. е записано, че в най-новите изследвания, особено внимание е било обърнато върху наследството от „споделената“ история след разпадането на Османската империя. „И още, че върху основателите и проучвания се е пристъпило към „преизглеждане на историята на прехода от Османската империя към балканските и турските държави чрез интегриран наджендър перспективата“.

Що се отнася до нашенските „нови османисти“ и трантовена Сорос не е трудно да се разбере, четечетати, преизглеждат „историята на по-лошо от своите западни, учители“ и попечители. А колкото до „джендър-перспективата“ - тя отдавна им е интегрирана в интереса, че и във... феса. А вие как мислите, г-н Лори?...